

12/2017

XB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRAŇIČNÍ POVÍDKY

Seth Dickinson
Trojice u Mitanni
Stephen Graham Jones
Lonegánovo štěstí

ČESKÉ POVÍDKY

Peter Boušek
Navigátor
Petra Kubátová
Kolonka tři
Josef Pecinovský
Zabij Pastora
Vladimír Zábrodský
Dokonalá vražda
Pavel Urban
Poslední kyborg

PUBLICISTIKA

Roman Bílek
Filmaři Jejího Veličenstva
Jason Sanford
Selhání žánru science fiction

Cena: 95 Kč – 4 eura

9 771804 660004

Michael Swanwick
Krakovská pyramida

XB-1

na Palmknihách

Schází vám některé číslo z ročníků 2010-2016?

Není problém!

Pokud chcete mít klasické papírové vydání, napište redakci.

Stačí-li vám elektronická verze v pdf,
na Palmknihách najdete všechna čísla.

<https://www.palmknihy.cz/>

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Michael Swanwick: Krakovská pyramida	3
Seth Dickinson: Trojice u Mitanni	8
Stephen Graham Jones: Loneganovo štěstí	17

Domácí SF

Peter Boušek: Navigátor	25
Petra Kubátová: Kolonka tři	34
Josef Pecinovský: Zabij Pastora	44
Vladimír Zábrodský: Dokonalá vražda	53
Pavel Urban: Poslední kyborg	60

Publicistika

Jason Sanford: Selhání žánru science fiction	62
Roman Bílek: Filmaři Jejího Veličenstva	63

Fantastická věda

Tabbyina hvězda stále záhadná; Kamera s okem korýše; Chystají se Flegrejská pole k explozi?; „Mořské národy“ definitivně odhaleny?	61

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry;</i> Blade Runner 2049; Geostorm: Globální nebezpečí; matka!; Thor: Ragnarok; Klapka!	67

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Jana Rečková: Nezdejší; Laird Barron: Ta nádherná věc...; Sebastien de Castell: Divotvůrce; Elan Mastai: Dnešek není naposled; Laura Lindstedtová: Oneiron; Chuck Wendig: Nuly; Marek Dvořák: Nesvatý otec; Sara Raaschová: Sníh nebo popel; Vasilij Mahaněnko: Úkol přežít; Marko Hautala: Šeptající dívka; Leigh Bardugo: Šest vran; Jess Kiddová: Živel; Blade; <i>Nové knihy</i>	72

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 12. 2017

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Marianna Alferova

Poslední číslo roku

Na závěr roku jsem se ohlédl zpátky na průběh letošního roku.

Jako obvykle to byl velmi hektický rok... Ovšem, řekněme si na rovinu, že za dobu, co se účastním vydávání časopisů, to není vůbec nic nového. Nepamatuji si, že by někdy všechno plynulo jak zimní Vltava pod Karlovým mostem.

Řekl bych, že nejpodstatnější věcí, která v tomto roce nastala, je fakt, že poprvé nebudeme v červených číslech. Je to dáno zlevněním tisku a mírným navýšením počtu čtenářů (což mě převelice těší). Přesné výsledky ještě neznám, ale pokud to bude nějaká podstatnější částka, tak bych chtěl upravit výšku honorářů všem zúčastněným. Doufám, že to nebude jako u nás duchodců, kdy běžné přidání je kolem dvaceti pěti korun. (Příští rok by prý to mělo být víc).

Redakce, byť o rok starší, nepolevuje v nasazení a vcelku se nám i vyhýbaly zdravotní problémy. Rozšířila se skupina externích spolupracovníků, zajisté jste si všimli nových jmen ilustrátorů, o překladatelích nemluví, těch si většinou čtenář všimne, jen když se mu něco nelíbí.

Dostali jsme několik cen (cenu ASFFH za nejlepší časopis, cenu Aeronautilus za webové stránky XB-1, čestné uznání Ceny Miroslava Švandrlíka za knihu z edice Kroniky karmínových kamenů *Bruncvík a nagyery* Vlado Ríši vydanou nakladatelství XB-1).

Vyslali jsme ve spolupráci s nakladatelstvím Argo našeho zástupce na Worldcon. Samozřejmě tam nejel se pokochat krásnými cosplayerkami, ale měl tam navázat výhodné známosti se zahraničními autory, malíři, publicisty... Což se prý povedlo a výsledky jeho snažení by měly být přínosem pro obsah časopisu v příštím roce. Pravda, ne všechno se povedlo a chyby se vloudily. Zpožďovaly se překlady, což znesnadňovalo práci korektorce i grafikovi. Grafík také občas měl „své dny“ - na to, že zapomněl poslat do tiskárny pár stránek, tam, naštěstí, přišli včas. Protože naše paní korektorka není pražská, posílá svou práci poštou. A právě Česká pošta občas způsobuje výraznější šedivění redakce. Naposledy v létě se zásilka dostala k adresátovi s devítidenním zpožděním. Jen velmi dobré vztahy s tiskárnou, které jsme dodali data o dva dny později, než byl deadline, umožnily, aby časopis vyšel včas. Vysvětlení, kterého se mi na poště dostalo, bylo poměrně kuriózní: paní poštačka měla dovolenou a její zástupce, mladý brigádník, si usnadňoval práci, tím, že prostě některé zásilky ignoroval.

Končí osmý ročník našeho časopisu a s vypucovanými brýlemi hledím do budoucna se SF optimismem a doufám, že vy také.

Vlado Ríša

p. s. nakonec jen malé upozornění pro ty, co reklamu přeskakují. Náš časopis, ročníky 2010-2016, je možné zakoupit elektronicky ve formátu pdf na Palmknihách. Každý další ročník bude vložen vždy po skončení roku.

PETR KOTRLE OSLAVIL PADEŠÁTINY

Oblíbený překladatel Petr Kotrle, jemuž vděčíme například za překlad Enderovy ságy Orsona Scotta Carda či série o Lesu mytág od Roberta Holdstocka se dne 9. listopadu dožil padesáti let. K životnímu jubileu mu jménem čtenářů časopisu XB-1 gratulujeme a přejeme pevné zdraví a bystrou mysl do dalších nejméně padesáti let života.

NOBELOVA CENA ZA LITERATURU

Britský spisovatel Kazuo Ishiguro získá Nobelovu cenu za literaturu. Autor se ve své tvorbě dlouhodobě nevyhýbá fantastickým motivům, za zmínku stojí především česky vydané romány *Neopouštěj mě* (2005), nominovaný na Cenu Arthura C. Clarka, a *Pohřbený obr* (2015), nominovaný na Světovou cenu fantasy. Cena bude udělena 10. prosince 2017 během slavnostního ceremoniálu ve švédském Stockholmu. Autor získá zlatou medaili a finanční odměnu ve výši devíti milionů švédských korun, což je v přepočtu více než 1,1 milionu dolarů.

CENA FRANZE KAFKY PRO ATWOODOVOU

Společnost Franze Kafky udělila Cenu Franze Kafky za rok 2017 kanadské spisovatelce Margaret Atwoodové.

Rozhodnutí padlo 22. května 2017, kdy mezinárodní odborná porota na svém zasedání v sídle Společnosti zvolila sedmnáctého

nositele této literární ceny. Cenu v podobě Kafkovy sochy a finanční odměny ve výši deseti tisíc dolarů převzala autorka 17. října 2017 během slavnostního ceremoniálu na Starém městě v Praze. Cena je udělována spisovatelům, jejichž dílo dosahuje mimořádných uměleckých kvalit a oslovuje čtenáře bez rozdílu původu, národnosti a kulturní příslušnosti.

SVĚTOVÁ CENA FANTASY

Ceny byly uděleny během World Fantasy Conu, jenž probíhal ve dnech 2. až 5. listopadu 2017 v texaském San Antoniu. Ocenění za životní zásluhy získali Terry Brooks a Marina Warnerová. Nejlepším románem byl zvolen *The Sudden Appearance of Hope* od Claire Northové. V kategorii delších a kratších povídek získaly ceny Kij Johnssonová za novelu „The Dream-Quest of Vellitt Boe“ a G. V. Andersonová za povídku „Das Steingeschöpf“. Cenu za nejlepší antologii obdržel Jack Dann za sestavení knihy *Dreaming in the Dark*, nejlepší sbírkou se stala *A Natural History of Hell* Jeffreyho Forda.

SPISOVATELKA JULIAN MAYOVÁ ZEMŘELA

Ve věku osmdesáti šesti let zemřela dne 17. října 2017 americká spisovatelka Julian Clare Mayová.

Kratší vědeckofantastické práce publikovala od roku 1951 a během následujících let vydala značné množství knih mnoha různých žánrů. K psaní science fiction se vrátila v pozdních sedmdesátých letech. Její nejznámější prací je česky bohužel nedokončená *Sága o Exilu* v pliocenu zahájená románem *Svět mnoha barev* (1981), za který si vysloužila nominace na ceny Hugo a Nebula.

ZAHRA NIČNÍ SF

Michael Swanwick

Krakovská pyramida

(THE PYRAMID OF KRAKOW)

Muž, jenž vystoupil z dostavníku z Bernu – což nikdy nebyla snadná cesta, ale nyní byla nepohodlná dvojnásob díky strastem a zdržením způsobeným válkou – měl drsný a na první pohled strach nahánějící obličej. Když si ale člověk povšiml jeho malých černých brýlí a uvědomil si, že je slepý, soucit dodal jeho rysům měkčí vzezření. Až do chvíle, než kočí přivedl kolem dostavníku zvíře nahrazující muži zrak, ze kterého se vyklubal vlk.

Slepý švýcarský obchodní zástupce převzal vlkovo vodítko, strčil kočímu do dlaně minci a pak, jakmile přijal koženou brašnu obsahující toaletní potřeby, dvojce čisté oblečení a nic moc dalšího, vykročil do chladných a větrných ulic Krakova. Ze střech na něj pošilhávaly a civěly chrliče – které město tolerovalo, protože snižovaly populaci krys – jako by viděly něco neobyčejného. On k nim, pochopitelně, nevzhledl.

Bez pomoci se dostal k malému hotelu v ulici Kanonicza pod královským hradem, kde na něj čekal skromný pokoj. Tam, poté, co provedl očistu, vytáhl namáčecí pero a lahvičku s inkoustem a na papír s hlavičkou hotelu napsal vzkaz:

Pane:

Dorazil jsem do Krakova, jsem Vám kdykoliv k dispozici.

S úctou

Hr. Mstz. Johann Fleischer

Skromný úplatek v podobě několika měďáků přiměl hoteliérova syna vyběhnout do ulic. Pak se Franz-Karl Ritter vrátil do svého pokoje, aby počkal. Vzhledem k tomu, že následky případného odhalení, že je podvodníkem a špiónem, by byly strašlivé, neodložil si neprůhledné brýle a zůstal ve své roli. Freki se nicméně po jeho mentálním poštouchnutí opřel oběma předními packami o parapet jediného okna a upřel pohled k nebi plnému kouře. Ritter hledící přes střechy města očima svého vlka viděl v dálce shluk továrních komínů a mezi nimi vrcholek stupňovité pyramidy.

Ve vzduchu se vznášel jakýsi podivný náznak zápachu, ale až se snažili sebevíc, ani vlk ani jeho pán jej nedokázali identifikovat.

* * *

Dalšího dne ráno, na základě sjednané schůzky, čekal Ritter v předpokojí kanceláře, kde si mohli schůzku domluvit jenom ti z nejlepších kruhů. Freki mu ležel u nohou, pozorný a trpělivý.

Dveře se otevřely a někdo řekl: „Herr Fleischer.“

Ritter se zvedl, otočil se po hlase a mírným hlasem řekl: „Herr Meisterzauberer Fleischer, prosím. Za titul arcimága jsem zaplatil roky života a naprostou ztrátou zraku, takže se obávám, že musím na jeho používání trvat.“

„Ale jistě, Herr Meisterzauberer, jistě. Józef Bannik, k vašim službám. Jsem náměstkem ministra průmyslu nové vlády.“

„Ach, ano. Vy jste ten, kdo poslal mým nadřízeným onen pozoruhodný požadavek.“

„Ve vlastní osobě. Promluvíme si v kočáru, za předpokladu, že je přichystaný.“ Zvýšil hlas. „Kaško! Je všechno připravené?“

V bočních dveřích se objevila nenápadná bruneta a zamumlala: „Všechno je, jak jste požadoval, pane ministře,“ načež se zase vytratila a tiše za sebou zavřela dveře.

„Moje sekretářka,“ vysvětlil Bannik. „Docela výkonná, vzato kolem a kolem. Ale ne moc příjemná. Nuže! Vyrážíme tedy? Ke kočáru? Můžu vám nabídnout rámě, pokud by to –“

„Vidět na cestu mi nedělá vůbec žádné potíže. Od toho mám své zvíře.“

Venku na ně skutečně čekal kočár. S ohledem na svého hostitele se Ritter posadil na prostřední sedačku, aby Bannik nemusel sedět vedle jeho vlka. Freki náměstka ministra průmyslu studoval nemrkajícima oranžovými očima. Muž vyštěkl na kočího nějaký povel a kočár se s rachotem rozjel dlážděnými ulicemi.

Po nějaké době začalo být zjevné, že se Bannik váhá vrátit k jejich rozhovoru, proto Ritter řekl: „Ve vašem dopise se psalo o problémech se škůdci, a také o tom, že potřebujete velké množství chemikálií, abyste se s nimi vypořádali. Předpokládám, že jste měl na mysli jed na krysy.“

Bannik si odkašlal. „Jed na krysy nebude stačit. Zvířata, která si přejeme pozabíjet, jsou podstatně větší.“

„Domácí zvířata? Musím vás varovat, že existují dobré důvody, proč se na jatkách chemikálie nepoužívají. Jde o bezpečí jak zaměstnanců, tak, v konečném důsledku, konzumentů masa.“

„Ale ne, maso *těchhle* zvířat nikdo jíst nebude – ne, ne, ne,“ řekl ministr s natolik falešným uchechtnutím, až to bylo znepokojivé. „Samotná tahle myšlenka je k smíchu.“

Ritter na tu rádobu vtipnou poznámku zareagoval nepatrným nic neříkajícím kývnutím a kočár znovu naplnilo nepříjemné ticho.

Opustili město a vjeli do venkovské krajiny. Když měl Ritter pocit, že uplynulo dost času, aby mohl mistr kouzelník pronést následující slova bez jakékoliv ztráty vážnosti, prohlásil: „Myslím, že chápu, jaký druh zvířete máte na mysli. Takový, který novým vládám často dělává starosti.“ Přes své černé brýle nemohl samozřejmě nic vidět. Frekiho očima však spatřil, jak se Bannikovi ulevilo, že nemusí něco takového sám explicitně vyslovit.

Ministr si poklepal ze strany na nos a zamrkal. „Vidím, že jste světaznalý muž. Ano, přesně tak. No a co se týče kvality a kvantity –“

„Přesně to v tuhle chvíli děláme. Jedeme přímo na místo. K Velké krakovské pyramidě,“ řekl náměstek. „Vlastně už vjíždíme do areálu.“

Skutečně, kočár vjížděl do něčeho, co podle Ritterova zkušeného soudu musel být internační tábor. Nad hlavou se jim vznášel oblouk brány s banálním povznášejícím sloganem vedeným kovovými písmeny. Okny kočáru se dovnitř valila záplava bídy a nemoci, výkalů, zvratků a hnisu, překrytá uhelným kouřem silně prosyceným stejným neidentifikovatelným zápachem, jenž se v nižší koncentraci šířil vzduchem v Krakově. Až na to, že teď už, jak se Ritter obával, rozhodně nebyl neidentifikovatelný.

Kočár rachotil podél dlouhých řad baráků bez oken, s trojúhelníkovými průřezy, z nichž každý měl jediné dveře zavřené na závoru. „Pyramida je pochopitelně dutá,“ řekl Bannik, „po-

depřená zevnitř opěrnými sloupy. Neměli jsme na její výstavbu desítky let, jako starověcí Egypťané. Dokonce i tenkrát to vyžadovalo nesmírné množství pracovních sil, ale – ha ha – zahálčivé ruce nám nescházejí, že ano?“ Pokývl k barákům, čímž je poprvé vzal na vědomí.

Kočár se kymáclivě zastavil.

„Tak,“ prohlásil Bannik. „Jsme tady.“

* * *

Frekimu se výstup na pyramidu nelíbil. Když na to přišlo, Ritterovi taky ne. Kromě neživých kamenů nebylo nic vidět, dokonce ani obloha ne, takže to vypadalo, jako by schodiště vedlo po ohromném útesu, a protože byla pyramida nová, vzduch byl plný kamenného prachu. Kráčet po tomto schodišti bylo jako vystupovat na horu, až na to, že to nebyla fyzická výzva ani to nepřinášelo mentální rozjařenost. Zbývala jenom dřina a únavná obava z toho, co by se mohlo skrývat na vrcholu.

„Tohle je cesta magistrů a akolytů,“ komentoval to Bannik.

„Hm?“ řekl Ritter nepřítomně.

„Západní strana pyramidy je vyhrazená výhradně důstojníkům a vládním úředníkům – kteréžto třídy jste čestným členem – a těm, kteří tam přicházejí kvůli speciálnímu tréninku. Vězni musí vystupovat po východní straně. Tyto schody zůstávají neposkvřené.“

„Aha.“

Na jejich výstupu bylo něco hypnotického. Soustavná nuda stoupání, v kombinaci s neměnnou stejností kamenů, ukolébala Ritterovu mysl do jakéhosi tupého poklidu, jako by vystoupil z vlastního těla a díval se na něj zvenku, aniž by byl nadále plně zainteresován na jeho blahobytu. Představil si zajatce stoupající po opačné straně, s řetězy a pouty, hlídané, upadající do podobného bezútesného stavu bez myšlenek. Pomyslel si, že je to pro ty ubohé duše tak trochu požehnání. I když to tvůrci pyramidy pochopitelně nezamýšleli jako projev milosti, spíše jako prostředek k podpoře poslušnosti.

Bannik znovu promluvil. „Akolyté vystupují nahoru v obřadních oděvech, za doprovodu hudby. Můžete si snadno představit, jaký to má emoční a intelektuální účinek. Bylo to pečlivě promyšlené do posledního detailu.“

Ritter ho sotva slyšel. Svah pyramidy pod nimi monotónně ubíhal, krok za krokem. Přistihl se, že vzpomíná na svou poslední návštěvu Londýna.

* * *

„Provizorní vláda Mongolského čaroděje si udělala pevnost z Krakova,“ řekl sir Toby. „Rusové tomu říkají ‚uzavřené město‘. Člověk potřebuje oficiální povolení, aby mohl vstoupit nebo odejít. Nikdo neví proč, ačkoliv samozřejmě existuje řada vzájemně si odporujících teorií, které jsou všechny předkládány jako daná fakta. Hlášení, které jste přinesl od polského čaroděje, je z nich nejznepokojivější.“

„Je to nesmysl,“ prohlásil Ritter. „A to říkám jako člověk, který byl zajat, mučen a málem dohnán k šílenství, aby to hlášení získal, a tudíž bych dal přednost tomu věřit, že všechno moje utrpení něčemu posloužilo. Jenže neposloužilo. Náš zdroj je pomatený, nebo je agentem polského podsvětí a krmí nás dezinformacemi, aby posílil náš zápal pro osvobození jeho země. Žádná třetí možnost neexistuje.“

Sir Toby mu věnoval ublížený pohled, což dělával docela často. „Musí to být nádherné, žít na místě, které je tak plné

jistot jako ta vaše tvrdá makovice. Řekněte mi, na jakých konkrétních faktech jste tento svůj závěr založil?“

„Absurdita těch obvinění je zcela jistě zjevná. Koneckonců, mluvíme tady o Evropě, ne o nějakém zaostalém pohanském kontinentu. Nekromancie a lidské oběti?! To je přesně ten typ pomluv, které národy používají proti svým nepřátelům jako propagandu. Jsme sice ve válce, ale pořád jsme civilizovaní lidé – a to platí i o Rusech. Znal jsem několik důstojníků armády svrženého cara a byli to sečtělí lidé se skvělými způsoby, kteří by se do něčeho takového nikdy nezapojili.“

„Ach, Rittiere. Člověk by si myslel, že důstojníka Vlkodlačího sboru nebudu muset poučovat o zlu, kterého jsou lidé schopni.“ Sir Toby začal ze svého stolu zvedat stohy dokumentů a ukládat je navrch jiných hromad. Srazil při tom na zem popelník. „Kam-pak jsem to...? Á!“ Vytáhl koženou složku, a pak na ni ze svých polic přihodil tři knihy, dvě tlusté a jednu tenkou. „Tady jsou vaše dokumenty a životopis muže, za kterého se budete vydávat. Dvě z těch knih obsahují základy chemie a ta třetí je průmyslový katalog A. G. Alchimieho pro velkoobjemové chemikálie. Naučte se toho co nejvíc zpaměti a postarejte se, abyste se ze zbytku dokázal vybláfovat. Zítra ráno odjíždíte na kontinent.“

Ritter hleděl na knihy s odporem. „Ve škole jsem v přírodní filosofii nikdy nevynikal.“

„No, tak teď jste dostal druhou šanci. Dát dohromady vaši krycí totožnost stálo hodně úsilí a peněz, proto je důležité, abyste toho zjistil co nejvíc svými vlastními smysly. Drby stačit nebudou. Také bych ocenil, kdybyste se vyhnul tomu, že naše úsilí promarníte tím, že se necháte zabít.“

„Jsem přesvědčen, že nebudu konfrontován s ničím, co bych nezvládl,“ ujistil ho Ritter.

* * *

Cestou dolů z pyramidy ani Ritter ani Bannik nemluví. Ritter mlčel částečně kvůli předpokladu, že by se tak zachoval muž, za kterého se vydával, ale především pak proto, že se promluvit neodvažoval. Bannik měl zjevně své vlastní důvody, což bylo jediné dobře. Ritter se pyšnil svým železným sebeovládáním; přesto však, kdyby náměstek ministra řekl jediné slovo, bezpochyby by ho uškrtil.

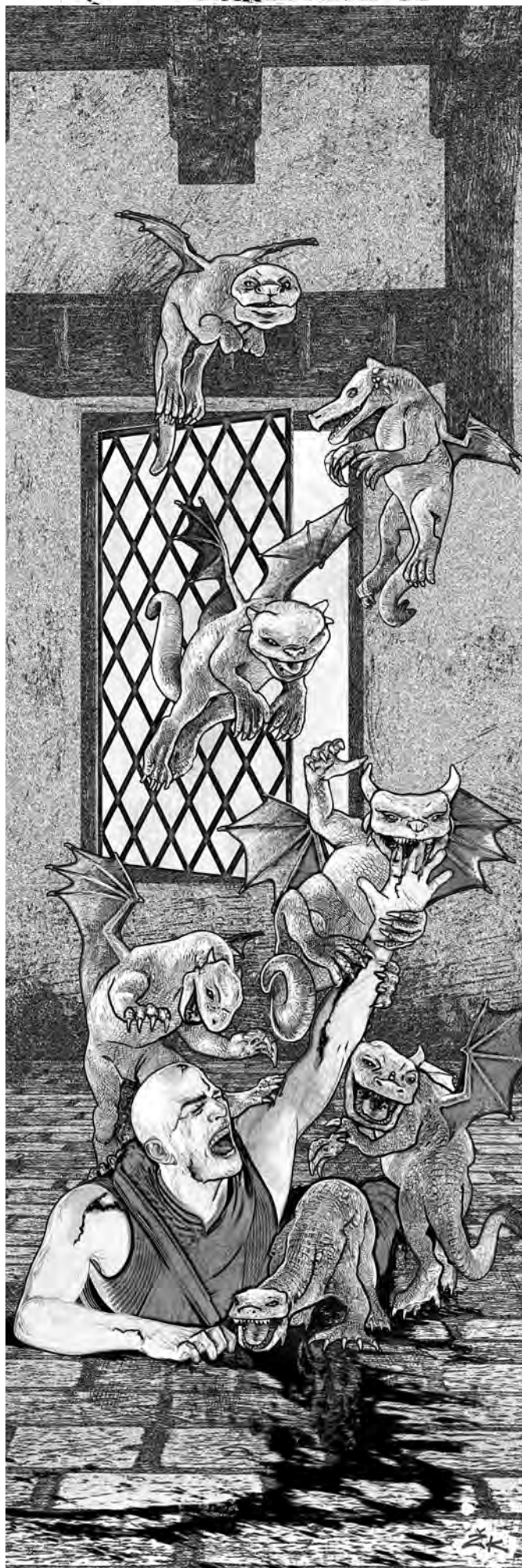
Kočár projel kolem baráků, a pak kolem vysokých komínů krematoria na okraji tábora. Zápach spáleného lidského masa tam byl téměř nesnesitelný, a i když postupně slábl, jak ujížděli krajinou zpátky k městu, nikdy úplně nezmezil. Freki, který byl citlivý k náladám svého pána, nešťastně zakňučel. Ritter mu položil ruku na hřbet, ale nedotkl se jeho mysli. Po malých troškách se mu vracelo odhodlání. Viděl, na co se sem přišel podívat. Teď už bylo důležité jenom to, aby podal hlášení svým nadřízeným.

* * *

Většina kanceláří provizorní vlády se přirozeně nacházela v královském hradě. Ministerstvo průmyslu však okupovalo přebytečné místnosti v Collegium Maius, nejstarší budově nedávno uzavřené univerzity, jejímž studentem byl před několika staletími arcimág Koperník. Kočár zastavil na nádvoří, a jakmile prošli kolem početných a podezřívavých stráží, vedl Bannik Rittera do svých komnat.

Na chodbě k nim přispěchal jakýsi mladík. „Herr Minister! Mám tu doporučující dopis od –“

„Ano, ano,“ odmávl ho Bannik unaveně. „Czesław, že? Známe tvého otce. Odesláš ten dopis do místnosti pro příjem pošty a je-

den z našich skvělých hochů ho doručí Kašce, která už bude vědět, co s ním.“

„Já ale –“

Bannik mu zavřel dveře před nosem. „Potomek urozené rodiny,“ vysvětlil. „Chce se stát kouzelníkem – bezpochyby pyromantem, nebo levitátorem – jenže navzdory svému původu nemá ani špetku talentu. Myslí si, že umí proměnit kámen v tuřín.“ Pokračoval do své kanceláře a posadil se k pracovnímu stolu. „Stejně jako mnoho jiných dnešních mladých lidí uvěří jakýmkoliv nesmyslům.“

„Není jediný,“ poznamenal Ritter drsně.

Bannik zvedl obočí. „Ale? Neschvaluje, co jste viděl na vrcholu Velké pyramidy? Myslíte si možná, že se vracíme do doby temna?“

„Jsem vědec,“ řekl Ritter, protože něco takového by jeho postava řekla. „To, co jsem viděl, nemůže mít vůbec žádné praktické využití. Žádné!“

„Právě naopak, je to samotný zdroj moci říše.“ Na rtech ministerského náměstka vykvetl drobný vlhký úsměv. „Vidím, že jsem získal vaši pozornost.“ Zazvonil na stříbrný zvoneček, načež se objevila jeho sekretářka. „Přines čaj, Kaško, buď tak hodná. Pro dva.“ Pak se vrátil ke svému vyprávění. „Náš vůdce, ...měl na mysli Mongolského čaroděje... „není nazýván Velkým psychiatrem pro nic za nic. Víte, v jeho rodné zemi neexistují žádné dědičné linie kouzelníků, jako je máme tady. Jedinci s potenciálem se dostávají do péče šamanů, kteří jsou k tomu cíleně trénováni, a talent adeptů je otevírán pomocí kombinace drog a tantrických technik. Je to však pomalý a náročný proces. Náš vůdce zjistil, že pokud trénovaný psychiatr vstoupí do mysli akolyty v okamžiku, kdy prožívá velké trauma – takže teď už víte, proč byly ty popravy tak brutální – dokáže prolomit hradby celoživotních návyků a vtisknout mozku novou strukturu. Pokud má někdo potenciál stát se kouzelníkem, kombinace několika ohavností a zkušené mentální chirurgie se o to rychle postará.“

„To... zní nemožně.“

„Proto má naše říše o tolik víc kouzelníků než dekadentní evropské národy. A také je to důvod, proč se ve finále nikdo nedokáže Mongolskému čaroději postavit na odpor.“ Bannik poplácal Rittera po ruce. „Napoprvé to bylo těžké pro nás pro všechny. Ale člověk si na to zvykne.“

V předpokojí se začaly ozývat hlasy, ale přes masivní dřevěné dveře jim nebylo rozumět. Nakonec utichly a krátce nato vešla dovnitř Kaška s čajem na stříbrném podnosu.

„Kdo to tam byl v přední kanceláři?“ zeptal se Bannik.

„Sebestředný nýmand, který se s vámi chtěl setkat. Vyčinila jsem mu a poslala ho pryč.“ Kaška nalila do šálku čaj a podala ho Ritterovi. „Cukr? Mléko?“ Když zavrtěl hlavou, připravila šálek pro Bannika a zamíchala do něj mléko a cukr. Bannik usrkl.

„Vraťme se k tématu chemikálií.“ Bannik položil šálek zpátky na podšálek a zmlkl.

„Ano?“

Náměstek nepromluvil. Ani se nepohnul.

„Herr Bannik?“

„Je mrtvý,“ řekla Kaška. „A vy jste ve strašlivém nebezpečí, Kapitänleutnant Franz-Karl Ritter.“

„Kdo jste?“ zeptal se Ritter.

„Někdo, kdo nemá rád Mongolského čaroděje. Muž, kterého jsem poslala pryč, byl *Hexenjäger* – hledač čarodějnic – a hledal tady vás. Řekla jsem mu, že jste se vrátil do hotelu. Moje lest nám mnoho času nezíská.“ S prasknutím pootevřela dvířka skříněk s dokumenty a rychle nashromáždila tlustý svazek papírů. „Tohle zdokumentuje, co jste viděl.“ U okna byly těžké závěsy

a na jedné ze zdí visela středověká drapérie. Kaška otevřela stůl svého nadřízeného, vytáhla krabičku sirek a oboje zapálila, stejně tak jako třásněmi zdobenou pohovku a hromádku papírů, které upustila na koberec. „A tohle by mělo odvést pozornost.“

„Dejte mi ty sirky,“ požádal Ritter. Kaška se na něj zvědavě podívala, ale poslechla. Vyšli na chodbu a dveře za sebou pečlivě zavřeli.

Jak Ritter očekával, hlupák čekající venku se k nim vrhl okamžitě, jakmile se objevili. „Slečno Kaško, musíte se za mě přimluvit u ministra. Už od nejútlejšího dětství je mým snem stát se čarodějem –“

„V tom případě je tohle váš šťastný den,“ prohlásil Ritter, aniž by se zastavil. „Jsem totiž ředitelem náboru a tréninku do nového programu, který vás promění z nuly v někoho užitečného naší věci.“ Nadšený mladík s ním srovnal krok. „Potřebujeme svěží krev, a jsem přesvědčený, že vy se budete docela hodit.“

„Pane, jsem... teda, děkuji vám! Neumíte si představit, co to pro mě znamená. Udělám, co jen bude možné, abych potvrdil důvěru, kterou jste do mě vložil. Jsem... není tady cítit kouř?“

„Ne, není,“ odsekl Ritter a všiml si, jak Czesław automaticky souhlasně přikyvuje. Ten mladík byl nadšený jako štěně a dvakrát tak bezelstný. Ritterovi připomínal jeho vlastní mladší já: idealistický, ambiciózní a natolik dychtivý vrhnout se vstříc budoucnosti, že by spolkl každou lež, jakkoliv průhlednou, která by slibovala, že ho tam dovede.

Teď už se nicméně ozýval křik a ze dveří začínali vykukovat úředníci opouštějící své kanceláře. Když se přiblížili k hlavnímu vchodu, spatřil Ritter strážce poklidně vyvádějící lidi ven. Přesně jak se obával, i když ministři a jejich podřízení klusali chodbami za svobodou a venku někdo začal tlouct do velkého požárního gongu, strážce si zachovaly chladnou hlavu a zastavovaly a vyslyšely každého, kdo nesl nějaké složky nebo papíry.

Ritter vklouzl do Frekiho myslí a zastrčil si brýle s černými skly do kapsy. „Podržte to,“ řekl a hodil krabičku sirek překvapenému Czesławovi.

Pak vypustil vlka, vrčícího a chňapajícího, přímo proti mladíkovi rozkroku.

Czesław se naprosto pochopitelně v hrůze rozeběhl pryč od zvířete a dostal se tak ven předními dveřmi, se sirkami v ruce.

„Zastavte toho muže!“ zařval Ritter a zároveň přivolal Frekiho zpátky k noze. „Je to žhář!“

Kouř zatemnil vzduch. Prchající funkcionáři se prodírali kolem Rittera a Kašky, kteří svižně, ale bez paniky vyšli ven a dolů na ulici. Za jejich zády se strážce sesypaly na nešťastného Czesława a začaly z něj vytloukat duši.

* * *

Ritter a sekretářka se nedostali daleko, když tu Kaška zamumlala: „Byli jsme spatřeni. Za žádnou cenu se neohlížejte.“

Ritter se neohlédl. Freki se ale zastavil, aby očichal zajímavé zápraží, a při tom se podíval směrem, ze kterého přišli. Jeho očima Ritter spatřil podsaditého muže v černém kabátě, civilistu, který stál zády k hořícímu Collegiu a upřeně hleděl za nimi.

Ritter zanađával. „Myslel jsem, že jsem ho ve Švýcarsku setřásl.“ Pak zavrával a málem upadl, když mu lebku proklálo kopí bolesti.

„Jakmile *Hexenjäger* ochutná vaši mysl, nejde ho setřást. Proč se tak šklebíte?“

„Moje hlava...“

Kaščin výraz by vyděsil i baziliška. „Hlupáku. Říkala jsem vám, abyste se nedíval. Dokáže se váš vlk o sebe postarat?“

„Freki je zvyklý vydávat se za potulné zvíře.“

„Tak ho pošlete pryč. Dokážete jít za mnou, nebo vás musím nést?“

Ritter byl Teuton, důstojník, a šlechtic každým coulem. Přinutil se držet hlavu vztyčenou. „Bolest pro mě nic neznamená.“

„V pořádku. Půjdem rychle a budeme často zahýbat a kličkovat. Dokud si bude myslet, že se mu snažíme uniknout, nebude s naším polapením pospíchat. Jako každý jiný lovec, bude šetřit síly, zatímco my budeme plýtvat těmi svými. Nemám ve městě žádné spojence, na které bych se odvážila obrátit. On je, na druhou stranu, na domácí půdě a je si velmi jistý sám sebou. Soustředí se jenom na to, aby vás zneschopnil. Takže můžeme s jistotou očekávat, že mě podcení.“

„Máte talent?“ zeptal se Ritter s náhlou nadějí.

Kaška jím smýkla do zatuchlé boční uličky. „Samozřejmě že ne. Mou největší předností je naprostý nedostatek magických schopností.“

Prchali labyrintem středověkých uliček, přes zdi, klenutými průchody, dolů po kamenných schodech. Ritter byl milovníkem jak měst, tak historických památek; za jiných okolností by si tuto improvizovanou prohlídku starého centra Krakova nesmírně užíval. Hledač čarodějnic měl však v jeho mozku pevně zabořené své mentální drápy a bolest neustále narůstala, až nakonec dokázal pouze hledět před sebe zužujícím se tunelem černoty.

Kaška ho popadla za ruku a táhla jej. „Těmhle dveřmi,“ řekla. „Nahoru po těchhle schodech.“ Ritter vyklopýtal do třetího patra a na konec dlouhé chodby. Zarachotily klíče. Mlhou bolesti viděl, že Kaška odemyká dveře do pokojíčku s nízkým stropem. „Můj domov,“ oznámila. „V celé své kráse.“ Pak, s pochmurným humorem, dodala: „Až moje domácí zjistí, že jsem tu měla chlapa, čeká mě peklo.“

V místnosti se nacházela komoda, na které stál džbán s umyvadlem, dále pak dřevěná židle a úzká postel zakrytá bílou prošívanou dekou. Bylo tam jenom jedno okno, které sahalo od úrovně kolen až skoro ke stropu. Ritter si uvědomil, že celé toto podlaží vzniklo až dodatečně a původně bývalo horní třetinou mnohem větších prostor.

Toužebně vyrazil k židli, ale Kaška ho místo toho postrčila na postel. Zhroutil se na ni, až provazový rošt pod matrací zasténal. S námahou se pokusil zvednout, ale nešlo to.

„Podkroví je velmi špatný úkryt,“ řekl slabě. Hlavu mu svíraly neviditelné ocelové ruce a mačkaly ji tak silně, že od krku dolů ztratil veškerý cit.

„Ne v Krakově.“ Kaška došla k oknu a otevřela je dokořán. Za ním se nacházela těžká mříž, kterou odemkla a s namáhavým zavrčením rozrazil. Dovnitř zavál ledový vzduch.

Ritterovi se s nesmírným úsilím podařilo posadit. „Co to děláte?“

„Lehněte si, vy hlupáku! Lehněte si a nehněte ani svařem. Nedokážete snad poslouchat příkazy ženy?“

„Kaško,“ řekl Ritter. „Nemá smysl, aby nás dopadli oba. Pořád můžete utéct.“

„Zaprvé, jmenuji se Katarzyna Skarbek,“ řekla žena s jistou příkroostí. „Kaška je dětské jméno, zdrobnělina. Bannik ho používal, protože byl prase, a já jsem mu to trpěla, protože jsem pracovala v utajení. Tyhle podmínky už neplatí. Proto bych ocenila, kdybyste to jméno už nikdy nepoužil.“

„Jak si přejete, slečno Skarbek. Chtl jsem říct...“

„Zadruhé, smyslem tohohle všeho je vaše přežití. Vlastně byste tady ani neměl být. Hnutí odporu stálo nemálo úsilí sestavit hlášení a předat ho tomu vašemu Willoughby-Quirkeovi. Dostal ho vůbec?“